

3. Баба Марта плаче, че на мъжа ѝ сж криви краката.

— Слушайте, пъкъ азъ да ви разкажа, защо баба Марта плаче и разваля врѣмето прѣзъ мѣсець мартъ, каза Владо. — Думай, думай: ние знаемъ че ти смѣшно разказвашъ — отвърнаха всички въ единъ гласъ. И Владо почна.

Баба Марта, още когато била мома, а тя се омжшила доста стара мома, недовиждала добрѣ. (Види се, като е плакала за измрѣлитѣ си братя, та си е поврѣдила очитѣ — допълни Борисъ). Па като била и много непостоянна, ергенитѣ твърдѣ-твърдѣ я неискали. Най-послѣ се намѣрилъ единъ — та я поискалъ. Тя на драго сърдце се съгласила да го вземе. Но понеже недовиждала, тя не видѣла, че бждащиятъ ѝ мъжъ е кривокракъ. Тя и не знаела, че у хората има такъвъ недостатъкъ. Затова гледала само очитѣ му. Видѣла тя, че очитѣ му сж *гриви* и го харесала, но не съгледала, че краката му сж *криви*. Омжшила се баба Марта. Направила свадба, ама голѣма свадба, каквато на нея приличало.

Слѣдъ като минала свадбата, булката баба Марта повела мъжа си, да му покаже имотитѣ си. Гледа му тя очитѣ *гриви*, драго ѝ, смѣ се, — небето е лазурно, свѣтло — мирише на пролѣтъ. — Върви тя напрѣдъ, а той — слѣдъ нея и сѣ не може да я стигне. Повгледала се тя — и що да види? — На мъжа ѝ „краката криви—като мотавили“. Бре! ? — Ами сега? . . . Свѣтъ ѝ се завило! . . . Че като ревнала, че като се тръшнала на земята, викнала, заплакала — цѣлата земя потреперала, сълзи като рѣки затекли изъ очитѣ ѝ, въздишки като вихъръ вѣтъръ заизлизали изъ устата ѝ — гжсти мъгли попъпали по земята, черни облаци закрили небесата, ситенъ студенъ дъждъ завалѣлъ, снѣжинки запрѣхвърквали—врѣмето се развалило, станало *мартинско врѣме*. —